

O carte de referință:

PUTEREA UMBREI

– *Istории din lumea informațiilor secrete de la Ceaușescu la Băsescu* –

Autori: general brig. (r.) Aurel I. Rogoian față în față cu Dan Andronic

Sfârșitul anului 2019 ne aduce în atenție, în plan cultural și istoriografic mai ales, o lucrare de referință, o lucrare document a cărei valoare se va amplifica în anii ce vor veni. Lucrarea pe care v-o propunem are un titlu sugestiv: ***Puterea Umbrei. Istории din lumea informațiilor secrete de la Ceaușescu la Băsescu***. Cel care se află la baza acestei lucrări nu este altul decât generalul în rezervă Aurel Rogoian, depozitarul atâtor taine, într-un dialog, mai degrabă interviu, cu jurnalistul Dan Andronic. Cu 20 de ani în urmă, apăsarea la Editura „Ion Cristoiu”, lucrarea unui alt ofițer din structurile securității, colonelul Cristian Troncotă, o lucrare ce poartă titlul *Istoria serviciilor secrete românești de la Cuza la Ceaușescu*. Cartea pe care o prezentăm este, am putea spune, o continuare a demersului început de d-l Cristian Troncotă, și care întregeste o temă, dar cu unele *diferențe considerabile*. Diferențele constau în faptul că personajele lucrării d-lui Cristian Troncotă, în marea lor majoritate, trecuseră de mult în lumea dreptilor, iar autorul ne pune la dispoziție o serie întreagă de evenimente ale istoriei naționale nu trăite de domnia sa, ci scoase din arhive și apoi prezentate publicului larg interesat de istoria națională și, mai ales, de această latură a serviciilor secrete cu *umbrele și luminile ei*.

Domnul general Aurel Rogoian, și domnia sa profesor, dar mai întâi cadru activ în rețelele de informații și contrainformații ale structurii statului român începând cu debutul său profesional de la finele anilor '60, a devenit un profesionist în domeniu și un *As al serviciilor secrete românești*. Și nici nu putea să fie altfel atât timp cât 15 ani a stat lângă un alt *As* discret, tăcut și devotat națiunii române, ***Generalul Iulian Vlad***, de la care a învățat, a învățat și iar a învățat. D-l general Aurel Rogoian ne dezvăluie o lume pe care nu doar că a cunoscut-o personal, în cea mai mare parte, și în care a trăit cam toată viața, dar pe care ne-o prezintă și nouă cu împlinirile și neîmplinirile ei. Diferența e că din această lume, pe care domnia sa o știe, anumite secvențe le-am cunoscut și noi, prin intermediul televizorului și al radioului, al presei, dar care nu reflectă aceeași imagine cu cea care ne este prezentată de d-l general. În presă, culisele nu se văd și nici la școală nu se predau.

D-l general Aurel Rogoian ne pune la dispoziție date și informații certe despre persoane, unele de la cel mai înalt nivel politic și de comandă care au hotărât destinele țării și neamului nostru, de la Ceaușescu și până în anul 2015. Unele momente, pentru o mai corectă înțelegere, coboară în timp, la momentul cheie, 23 august 1944. Cum și în ce fel au slujit sau nu interesele naționale cei prezentați în această lucrare, va trebui să

descoperiți citind cartea. După ce veți lectura această capodoperă memorialistică nu veți ezita (în ceea ce-i privește pe unii dintre protagoniști, nu puțini la număr, unii contemporani cu noi), să-i doriți în locul lui Bastus care este pus de către Gerula să mărturisească, în fața mamei sale, Prisosta, și a obștii întregi, trădarea mârșavă pe care a comis-o față de țară și neam (filmul *Columna*). Cu toate că lucrarea domnului general Aurel Rogojan seamănă cu precedentă, în dialog cu generalul Iulian Vlad (*Iulian N. Vlad – Confesiuni pentru istorie*), există diferențe semnificative în cadrul structurării, dar, mai ales, al perioadelor de timp abordate.

Volumul despre care dorim să facem unele precizări este extrem de valoros nu doar pentru istorici și jurnaliști, ci și pentru cei care doresc să fie informați pe această temă, a culiselor, a oamenilor *din umbră* care au fost angrenați în structurile de forță ale statului și care și-au făcut sau nu și-au făcut datoria față de națiunea română. În ceea ce ne privește, lucrarea este deosebit de importantă pentru că ne lămurește asupra unor fapte, pentru noi incerte, ne completează unele cunoștințe anterior dobândite, dar ne răspunde și la unele întrebări mai vechi, iar despre aceste aspecte vom face cuvenitele precizări.

Mai întâi de toate menționăm că lucrarea este prefăcută de jurnalistul Ion Cristoiu, un bun cunoscător al fenomenului în sine prin tot ce a scris pe această temă, în ultimii 25 de ani. Apoi, „*O explicație necesară*“ ne oferă jurnalistul Dan Andronic, cu privire la lucrare, dar și la interlocutor, la necesitatea editării unei asemenea lucrări, de proporții... *biblice* (720 de pagini, format academic), în peisajul publicistic tematic, actual. Cu toate că nerăbdarea jurnalistului este vădită și firească în a cunoaște cât mai multe date concrete despre personaje contemporane nouă, tuturor, de la un om de o asemenea anvergură, d-l general Aurel Rogojan pornește la drum cu momentul 23 august 1944, în mod logic, iar de la acest punct începe să se clădească o istorie a structurii informative pe care o vom desluși mai bine, din perspectiva ucenicului, a profesionistului și, apoi, a dascălului, până în zilele noastre, atât cât ne este permis. Ulterior, studierea arhivelor (cât va mai rămâne din ele), pentru cei ce se vor încumeta să scoată la lumină și alte evenimente, vor completa, la rândul lor, spusele d-lui general. Această plăcere, a descoperirii unor temelii informative, postbelice, aparține exclusiv cititorului, adică dumneavoastră. Veți întâlni ori reîntâlni nume cunoscute ale începutului de drum, în genere, după 23 august 1944, care au hotărât destinele întregii națiuni române, sub comanda ocupantului sovietic. D-l general Aurel Rogojan definește foarte bine personajele impuse de ocupantul sovietic pe scena direcțiilor centrale ca fiind „*figuri de criminali notorii*“ (p. 67).

Bineînțeles că discuția nu putea să nu alunece pe un tărâm atât de speculat și incriminat azi, și anume semitismul și antisemitismul. La una dintre întrebările cu oarecare tentă tendențioasă ale jurnalistului, d-l general Aurel Rogojan arată foarte clar care era ponderea semiților (iudeilor) în structurile de conducere după 1945: „*de 900 de ori peste procentajul reprezentat de ei în populația României*“ (p. 74). Ne întrebăm, pe bună dreptate, din 22 decembrie 1989 și până azi, care a fost și este procentajul de iudei și alte minorități și cine îi susține? Dar, în următorul aliniat vine cu o precizare foarte importantă, din care rezultă profesionalismul acestora în materie de spionaj și contraspionaj, afirmând că „*ofițerii de securitate români..., meseria adevărată*

în materie de spionaj și contraspionaj, țin să subliniez, au deprins-o de la șefii evrei“, aceștia fiind școliți în Rusia sovietică (și veți vedea cum), stat care în materie de spionaj și servicii secrete are o lungă și bogată experiență. Și nu e de mirare atâta timp cât serviciile de informații sovietice au dat, pe această direcție, un nume greu de egalat, *Richard Sorge*, numărul 1 în spionajul mondial, în toate timpurile.

Iarăși, foarte important, ne este prezentat jaful pe care l-a comis ocupantul sovietic doar în ceea ce privește dosarele muncii de informații desfășurate de români, pe spațiul sovietic, în epoca interbelică: „*Circa 200.000 de dosare au fost duse la Moscova*“ în acea vreme. Precizarea făcută de d-l general este mai mult decât edificatoare atunci când spune că „*au operat sistematic, la Armată, la Externe, la Arhivele ministerelor care aveau tangență cu bogățiile subsolului, ca să știe cât mai exact pe ce pot conta*“ (p. 77). Investitorii „strategici“ de azi – impuși sau aduși din afară de politicienii noștri indolenți –, în ceea ce privește bogățiile solului și subsolului României, a activelor țării, nu fac la fel, dar într-un spirit „*democratic*“? Și vrem să completăm acest aspect al jafului rusesc în genere, precizând faptul că Țările Române (România din anul 1862), au cunoscut nu mai puțin de 12 invazii rusești până la retragerea sovietică din iunie-iulie 1958. Arhive întregi, bunuri importante și valoroase ale Țărilor Române au luat drumul Rusiei, în toate timpurile, de când îi avem vecini pe ruși.

Un subcapitol interesant este dedicat fostului rege Mihai I. Sunt precizări care ne completează un tablou deja bine și obiectiv creionat despre fostul suveran al României, care, după eroarea catastrofală, politică și militară de la 23 august, realizează o înțelegere cu autoritățile comuniste. Propaganda de susținere publică, oficială, a fostului monarh, după 1989, din partea multor cercuri interesate și elitiste (*elite vulpi*, cum le numește un reputat sociolog român), din partea unor politicieni de duzină, și ei interesați, a depășit de mult și cu mult derizoriul. De altfel, subcapitolul este numit „*renta regală*“ (p. 464).

Nu este uitat din acest volum, și nu se putea uita, figura exemplară, legendară a mareșalului Ion Antonescu, salvatorul Patriei în 1940, astăzi stigmatizat de „*democrații*“ de serviciu din interese politice meschine. Rolul jucat de acesta în salvarea multor sute de mii de iudei; recunoștința statului Israel, la un moment dat, față de memoria acestuia chiar în Israel (p. 179); implicarea mareșalului în găsirea unei soluții extreme, în Occident, în cazul în care țara va fi ocupată de Rusia sovietică (anticipată de mareșal după dezastrul de la Stalingrad), toate acestea sunt prezentate de d-l general pe scurt, pe înțelesul tuturor celor care doresc să se lămurească și să ignore în viitor informația „*oficială*“, în genere subiectivă/părtinitoare și, mai ales, ocultă atunci când, cu precădere, subiectul este unul major pentru națiunea română și interesul ei național.

Câteva detalii importante care completează unele aspecte știute și legate direct de Iuliu Maniu și atitudinea sa profund patriotică, ... *dar în slujba serviciilor secrete britanice*, sunt descrise la p. 341 și nu sunt deloc de neglijat.

Unele aspecte ale lucrării în cauză se raportează la viața de familie a picului/copilului Aurel Rogoian, care se ține de fustele mamei și veți constata ce asemănare izbitoare este între descrierea lui Marin Preda din *Moromeții* și a domnului general Rogoian, la un anumit moment dat. Nu lipsesc din carte nici detalii *haiose* din

copilărie sau din vremea serviciului. Un exemplu fiind cel în care adolescentului Aurel Rogojan i se întocmește o notă informativă la Beiuș, de către un anume maior Șuster. Tânărul Aurel Rogojan, după recitarea unei poezii din Coșbuc, era considerat instigator, iar autorul poeziei, „*numitul George Coșbuc*“, urma să fie identificat (p. 309). Ori scena teribilă cu porumbeii din Ambasada României la Praga (p. 681), relatată cu atâta umor. Bineînțeles, nu sunt uitate nici amintirile pline de haz din școala militară, care sunt descrise suculent și frenetic.

Plata datoriei externe a României, anunțată de Nicolae Ceaușescu în martie 1989, a avut un ecou teribil nu doar în plan local, ci și în plan internațional, iar exemplul lui Ceaușescu, al României, nu era de bun augur pentru finanța/oculta mondială, prezentă, după 1989, destul de des în România. Despre *finanța mondială* Ceaușescu a vorbit deschis la plenara din iulie 1989, arătând cine sunt cu adevărat și care este adevărata lor față. Dar câți l-au înțeles?! Care au fost unele dintre aceste dedesubturi, le veți găsi în lucrarea propusă (p.223) și ce însemna exemplul României, pe această temă, în lume.

Dezvoltarea economiei României sub Nicolae Ceaușescu și pătrunderea pe piețele externe reprezintă un alt subiect detaliat de d-l general și nu este de neglijat pentru că, în acest mod, printr-o lectură atentă și înțelegere obiectivă se observă puterea și forța unei națiuni a cărei industrie și independență economică și politică fuseseră realizate doar în 24 de ani. Starea aceasta de lucruri putea fi continuată și putea fi benefică națiunii române după 1989. Fără a idolatriza o epocă ce ne-a fost impusă, pentru că greșeli, vinovății și erori au fost, și nu puține, trebuie să recunoaștem, obiectiv, că au existat multe realizări și atitudini importante din anii de dinainte de 1989, cu precădere în vremea lui Nicolae Ceaușescu, de care trebuia să profităm din plin. Nicolae Ceaușescu „*ne-a fost măcar odată baci/ Și noi i-am fost măcar o dată turmă*“, scria Adrian Păunescu, iar versurile sale sunt pline de adevăr. Realizări asemănătoare obținuseră, pentru națiunile lor, Ramses al II-lea cel Mare (Sese), Ecaterina cea Mare a Rusiei, Mustafa Kemal Atatürk, Gamal Abdel Nasser, Mahatma Gandhi, Golda Meir sau Ariel Sharon ș.a. Și nu facem comparații inutile pentru că, din lecturile avute la dispoziție, și nu puține, precum și din copilăria mea petrecută la țară, în cea mai mare parte, am cunoscut și am aflat și eu, de la bătrâni, cum arăta România înainte de Nicolae Ceaușescu. Relațiile externe ale Securității, dezvoltate cu parteneri străini, interesați în mod direct de acest fapt, datorită profesionalismului desăvârșit al unora dintre ei (generalul Iulian Vlad se distinge în mod special), au fost apreciate la superlativ și în primul rând cele cu China, Pakistan etc. Iar acest subiect este foarte interesant pentru că R.P. Chineză, „*la un anumit moment dat a fost un garant al independenței și suveranității României în fața ... hegemonismului sovietic*“ (p. 362). Nu uită, domnul general Rogojan, nici poziția României vis à vis de China în disputa ei cu sovieticii, o poziție care a fost exprimată foarte clar, fără dubii, în „*tezele din aprilie 1964*“, din care se desprinde ferm ideea că „*nu există și nu poate exista un partid părinte și un partid fiu, partide superioare și partide inferioare*“ (p. 405). Iar acest punct de vedere al României în disputa dintre China și U.R.S.S., în anii '60, China nu l-a uitat.

Sunt evocate unele întâmplări referitoare atât la momentul 1968, anii '70, dar și la vizitele lui Gorbaciov în România, ale cărui scopuri erau bine definite în ceea ce privește eliminarea lui Ceaușescu din scena politică a

lumii. Și, completăm noi, atitudinea Chinei *vis à vis* de România într-un alt moment crucial, și anume decembrie 1989. În acest scop, Gorbaciov, pentru a-l determina pe Ceaușescu să *plece odată*, a folosit inclusiv problema Ardealului, atât de mult și permanent agitată de extremismul maghiar și politicienii maghiari în Occident (atunci și acum). În opinia noastră, coroborat și cu unele detalii ale cărții în cauză, extrem de utile, suntem de părere că Mihail Gorbaciov a fost *adus* la conducerea U.R.S.S. cu scopul de a evita *explozia* Rusiei sovietice, de jos în sus, dar și pentru redefinirea sferelor de influență. Destructurarea U.R.S.S. trebuia făcută de sus în jos, cu pași mărunți pentru a evita repetarea unui alt Octombrie Roșu. Eforturile lui Gorbaciov, coroborate cu ostilitatea constantă a Occidentului față de România, sunt încununuate de succes „*printr-o strategie comună sovieto-occidentală, care a izolat România de restul lumii*“ (p. 246). Și, totuși, în opinia noastră, după 1989, relația cu Federația Rusă trebuia revizuită în sens pozitiv și menținută în parametri diplomatici acceptabili și avem convingerea fermă că România avea de câștigat cu mult mai mult decât a câștigat prin alianțe și subordonări inutile cu, și în fața Occidentului. Azi, e puțin cam târziu, iar răul e făcut și, din păcate, e continuat cu o rigoare... nemțească.

Așa-zisa negustorie cu „etnici evrei și germani“ este și ea tratată în lucrare și denigrările care au apărut pe această temă la adresa României și a lui Nicolae Ceaușescu, la acel moment, dar și ulterior. Care au fost adevăratele culise, le veți înțelege la momentul oportun (p. 227). O precizare este necesară la acest subiect și anume, să ne reamintim de la cine a pornit și din ce cauză a fost denigrat în Occident Vlad Țepeș, un alt apărător al statalității Țării Românești, a independenței ei, a Bisericii strămoșești și a creștinismului european.

Nu sunt omise din această prezentare personaje nefaste de dinainte de 1989, dar locurile de frunte, în opinia noastră, cum de altfel, și reiese din lucrare, le-au ocupat Tudor Postelnicu („*profesional, un analfabet*“), dar și Elena Ceaușescu. Amândoi au creat un tandem diabolic ani îndelungați. Cum și în ce scop, veți descoperi dumneavoastră. Date importante ne oferă d-l general și în legătură cu Mihai Pacepa, unul dintre *defectorii* de seamă ai sistemului de securitate al statului român. Modul în care a operat și a promovat ierarhic, de la recrutarea sa prin N.K.V.D. și până la ieșirea din schemă, în R.F.G., sunt prezentate în lucrare. Faptul că Pacepa a fost la ordinele KGB-ului 27 de ani, și nu a statului român, o recunoaște personal în 2004 (p.414). Și, cu toate acestea, d-l general Aurel Rogojan este de părere că „*pagubele mari în sistem n-au fost provocate de trădarea lui Pacepa, au fost provocate... mai mult de Tudor Postelnicu*“ (p. 326).

Un aspect foarte important, în opinia noastră, îl constituie abordarea de către d-l general și de către jurnalistul Dan Andronic, a sistemului socialist, ca amenințare globală, precum și acțiunile de combatere a acestui flagel mondial care-și au rădăcinile în S.U.A. printr-o directivă din anul 1947 promulgată de Harry Truman (p. 91, 243). Ceea ce demonstrează, odată în plus, că înțelegerea de la Yalta din 1945, dintre „*cei trei mari*“ copii ai infernului, a fost nu doar o crimă politică, premeditată, ci și o gravă și mare eroare politică, cu consecințe nefaste până azi, dar și în viitor, pentru sute de milioane de oameni.

În toate aceste detalii prezentate de cel intervievat sunt evidențiate și succesele, nu puține la număr, serviciilor de spionaj și contraspionaj ale României. Vizarea diverselor medii culturale, economice și politice de către servicii secrete străine; capacitatea unor intelectuali să adere la anumite structuri informative ale unor state străine; studierea *în măruntaie* a profilului psihologic al națiunii, vizate fiind inclusiv tradițiile și obiceiurile românilor (folclor, spiritualitate, etnografie etc.). Toate acestea reprezentau factori care deschideau subiectul unor studii aprofundate pe această linie în vederea unor acțiuni viitoare de spionaj, pe teritoriul României, și penetrarea anumitor cercuri sociale, economice și politice, cu precădere după 1989.

Personajele devenite *faimoase* după 1989 (filosofi, poeți, profesori, editori etc), toți ziși *disidenți*, evident, pe care le-am văzut în funcții din cele mai înalte în statul român, dar cu un trecut deloc curat, li se dezvăluie adevărata identitate în lucrarea propusă. Și totuși, trecând peste acest fapt, pentru că omul este supus greșelii, aceste personaje au dovedit și dovedesc că sunt incorrigibile, ele perorând ani de zile, după 1989, în văzul tuturor, de la înălțimea demnităților și „*importanței*” lor, trecute sau nu, „*democrațianoastrăschizofrenică*”, cum spune jurnalistul Ion Cristoiu, pe care o slujesc și o propovăduiesc azi, precum și „*valorile*” occidentale, uitând că serviseră, cum bine subliniază domnul general Rogojan, „*cu generozitate și talent serviciile ofițerilor de Securitate*” (p. 399, 400) sau fuseseră, unii dintre ei, *stipendiați* de ambasada S.U.A. la București. O subliniere importantă se desprinde din lucrarea domnului general Rogojan, *vis à vis* de acești „*democrați*”, foști „*dizidenți*” care „*au demonstrat lașitate, grija lor fiind ca prin oportunitate și trădări să nu piardă un loc la clasa I-a în noul tren... al revoluției pe dos, pe sensul invers al istoriei*” (p. 256). Era firesc, în condițiile unei conduceri politice autoritare, să apară și fenomenul disidenței, un fapt cunoscut în toate regimurile politice de acest gen. Și, cu toate acestea, generalul Rogojan ne pune în față și un alt aspect al disidenței, pe lângă *celebrii disidenți*, care au ocupat imediat funcții politice importante încă din decembrie 1989, atât de cunoscuți lumii prin gălăgia, exhibiționismul lor și deserviciile colosale pe care le-au adus voit/interesat României și națiunii române. Este vorba despre „*opozanții serioși sau realiști care au înțeles marea trădare a Occidentului, dar mai ales faptul că, fără voia lor, pot intra în jocul unui inamic real al României*” (p. 463). Găsim că, pe această linie, este o precizare excepțională făcută de domnul general pentru a sublinia diferența de caracter, de pregătire intelectuală și de realism dintre unii și alții.

Un subiect impresionant în înțelegerea actualelor evenimente politice îl constituie țara lalelelor, „*democratul*” regat al Olandei, a cărei atitudine profund ostilă am putut-o constata și noi, pe viu, în ultimii ani, prin intermediul *massmedia*. Care este rolul acestui regat „*democrat*” față de România și ce state ori servicii secrete sunt în *umbra* ei în unele acțiuni fățișe și profund ostile României este descris în carte și veți avea plăcerea să descoperiți singuri.

Bineînțeles, nu este uitat „*Marele vecin de la Răsărit*”, cu propunerile sale viclene (planul Valev), cu agenții săi infiltrați peste tot, realmente, eliminați în bună măsură în timpul lui Nicolae Ceaușescuși reactivați, *ca*

ciupercile după ploaie, din 22 decembrie 1989 („*gerontocrația GRU-istă*“), de către Ion Iliescu și Nicolae Militaru (p. 22; *Iulian Vlad – Confesiuni...*).

Pentru că situația agenților sovietici pe teritoriul României după dezastrul politic, economic și militar de la 23 august 1944 era una extrem de serioasă, iar pagubele produse de aceștia în anii care au urmat erau considerabile, inițiativa dekagebizării României o ia Gheorghe Gheorghiu Dej și o continuă Ceaușescu. Astfel, domnul general Rogoian amintește de înființarea și atribuțiile U.M. 0110, care „*a angajat cele mai ample operațiuni pentru prevenirea și contracararea acțiunilor serviciilor de spionaj ale U.R.S.S., Ungariei și R.D.G.*“ (p. 407-411). Ce s-a întâmplat cu această unitate de elită a Securității statului român, în decembrie 1989, știm foarte bine din contextul istoric al momentului, dominat de *gerontocrația GRU-istă*, reactivată în 22 decembrie 1989. În plus, unele personaje importante din sfera politică a P.C.R., aflate în slujba KGB-ului, arestate după 1989, din „eroare“, au fost exonerate de judecată și de o condamnare binemeritată, chiar de către ruși (p. 465), fiind scoase intempestiv din lotul celor care urmau să fie judecați.

Este amintită, de către domnul general Rogoian, rețeaua K.G.B.-ului de la ziarul „*România liberă și numeroasele legături ale acestora*“ (Rețeaua *Volodin*, p. 411).

În același timp nu sunt uitate nici acțiunile atât de „*prietenose*“ ale altor state: S.U.A., Bulgaria, Iugoslavia, dar mai ales „*prietena*“ de veacuri, Ungaria. Nu sunt uitați nici unii etnici maghiari din România fideli, evident,... *exclusiv statului maghiar*, fapt total necunoscut și/sau ignorat dincolo de prostie și indolență, egală cu trădarea, de factorul politic românesc central sau din teritoriu. Nu este uitată din această elită selectă a *prieteniei* cu România nici Ucraina, al cărei potențial „*agresiv, criminal, clar dovedit*“ (p.422), este bine și corect precizat de domnul general Rogoian în contextul tendințelor de unificare a teritoriilor românești răpite de U.R.S.S. în 1940, cu acordul larg și direct al Europei. O parte din aceste teritorii românești, astăzi, se găsesc încorporate la Ucraina printr-o decizie a lui Stalin. Și, pentru a înțelege mai bine despre ce potențial agresiv poate dezvolta Ucraina la un moment dat, domnul general Rogoian face o precizare pe care trebuie să o luăm bine în seamă: „*Nici nașiștii nu s-au dedat la excese și la atrocități așa cum au făcut-o ucrainenii. Vorbim de antecedente istorice*“ (p. 422). Și, pentru că am adus în discuție precizările domnului general legate de Ucraina, suntem datori să ne reamintim Tratatul cu Ucraina din 1997, redactat și semnat sub privirile lui Emil Constantinescu, care, sub propria-i lozincă a „*sacrificiului istoric*“, semnează în 2 iunie 1997, la Neptun, Tratatul cu Ucraina, ratificat în 26 iunie și 7 iulie 1997, de cele două camere ale Parlamentului. Pe larg, și pe înțelesul tuturor, trebuie să se aibă în vedere lucrarea lui Tiberiu Tudor, *Istoria unei trădări naționale-Tratatul cu Ucraina*, Ed. Blassco, 2000 și 2014, 284 de pagini. A fost, este și va rămâne un Tratat profund ostil intereselor noastre naționale. A fost un tratat care a reprezentat o condiție *sinequanon* a aderării noastre la N.A.T.O., în primul rând. Iresponsabila noastră clasă politică de atunci a trecut în culise interesele naționale și sacrificiile strămoșilor. Întreaga vinovăție o poartă majoritatea covârșitoarea clasei noastre politice de la acel moment, *complice la istoria acestei trădări naționale...*

Modul în care evoluează starea de lucruri acolo, la Bruxelles, concluzia d-lui general, legată de aderarea noastră este că „*într-o Europă cu mai multe viteze și alcătuită din mai multe inele concentrice, cei dintâi abandonați vor fi nou-veniții problematici*“ (p. 426).

Mulți dintre noi, cei din generația mea, ca ultim punct de reper, au auzit de *Mișcarea Transcendentală* de dinaintea de 1989. Cine a promovat-o, cu ce scop și cine făcea parte din ea, veți găsi în lucrare.

Personaje importante ale anilor '50 sunt bine creionate: Brucan, Militaru, Iliescu, Bodnăraș ș.a. își au locul lor binemeritat și serios documentat în *pinacoteca* propusă de d-l general. Alte *fresce* celebre, mai aproape de zilele noastre, sunt Petre Roman (și încercarea acestuia, pe lângă altele, de *destructurare a Brigăzii „U“*, p. 353), Mircea Dinescu (p. 339, 400), Andrei Pleșu, Petre Mihai Băcanu (*Volodin*, p. 398), Florian Coldea, Virgil Măgureanu, Ioan Talpeș, Mihai Caraman, Dumitru Mazilu ș.a., dar și unii actori celebri, îndrăgiți de români (p. 652-653). În ceea ce-l privește pe „*disidentul*“ Dumitru Mazilu, precizările d-lui general Rogoian sunt definitorii, *disidentul* fiindu-i „*reper în materie de prostituție politico-juridică... lui datorându-i-se marile aberații juridice din decembrie 1989-ianuarie 1990*“ (p. 289).

Nu putem să uităm că, pe tot parcursul cărții, loialitatea ofițerului de informații Aurel Rogoian nu doar față de țara sa, dar și față de un alt general care și-a servit țara și națiunea cu devotament și dăruire și care i-a fost șef 15 ani (generalul Iulian Vlad), este prezentată ca fapt firesc. Și veți constata o loialitate pornită din educația familiei. Această slujire a Patriei se învață de acasă, de la cei bătrâni, unii dintre ei trecuți prin mari greutăți și războaie, se învață din școală. Se învață în familiile greu încercate de viață și loiale, până în pragul veșniciei, din tată în fiu, statului, națiunii române și Bisericii strămoșești. Din acest tablou, bătrânii din familia domnului general Rogoian nu au făcut excepție.

Relația cu Basarabia ocupă și ea un loc aparte în cadrul acestui interviu cu d-l general Rogoian. Legat de acest subiect, d-l general are și o constatare, dar, în același timp, își adresează și o întrebare teribilă: „*Eu nu pot să îmi explic de ce toate oficiile și organisme de legătură ale U.E. la Chișinău erau conduse de unguri și nu de români?*“ Aceeași întrebare ne-o adresăm și noi, când vedem că funcțiile importante în statul român nu sunt ocupate de români și asta din 22 decembrie 1989. Răspunsurile le intuim și cam știm unde e defecțiunea. Se dovedește, odată în plus, că domnul general Rogoian este un pro-unionist dincolo de prudența caracteristică pregătirii domniei sale, iar scurta analiză pe care o face pe această temă, luând în calcul și minoritățile rusofone, este binevenită (p. 426).

În ceea ce privește momentul 1989, se desprinde foarte clar, din cele spuse de d-l general Aurel Rogoian, caracterul de *lovitură de stat* și nu de revoluție al intervalului cuprins între 16-22 decembrie 1989 (p. 656). De altfel, studiile auxiliare ale istoriei ne oferă, după o lungă și vastă experiență a istoricilor, definiția corectă/matematică a ceea ce înseamnă o revoluție, iar precizările domnului general pe această temă sunt în concordanță cu termenii și definițiile consacrate în manuale universitare, de ținută academică. Există, totuși, și lucrări de specialitate importante, care susțin argumentat caracterul de Revoluție al evenimentelor din decembrie

1989, lucrări deloc de neglijat (Constantin Corneanu, *Victorie însângerată, Decembrie 1989*, Ed. Cetatea de Scaun, Târgoviște, 2014, 736 de pagini). Și, nu întâmplător, decembrie 1989 putea fi un alt iunie, august sau/și septembrie 1940, din prea multa „dragoste“ a vecinilor și străinilor, dar și a cozilor de topor din țară. În prezentările pe care le face d-l general, către finele lucrării, se desprind următoarele aspecte cu implicații care au vizat existența politică viitoare a statului român, începând cu 16-22 decembrie 1989: „*A fost vorba de o intenție de distrugere și de structurare a statului român și de fărâmițare a României. Fiindcă ceea ce li se părea unora că este naționalism românesc constituia o amenințare directă pentru puterile revizioniste din jurul nostru*“. Nu întâmplător aceste atitudini profunde și fără sens negativ, *naționalismul și naționaliștii*, sunt privite ca o piedică în calea așa-zisei „*democrații*“ care ni s-a impus după 22 decembrie 1989. 16-22 decembrie 1989, continuă d-l general, a reprezentat „*punerea la pământ a României, asta a fost. Și cu extragerea profitului economic, fiecare în felul lui*“ (p. 662, 663), imediat după instaurarea și recunoașterea pe plan internațional a *noii puteri*. Vă mai amintiți *triumviratul de aur* al conducerii așa-zisilor *revoluționari* de la acea dată, coordonat de iudeul duplicitar *Saul Bruckner* (Brucan)? În septembrie 1940, doar intervenția unui alt general român, Ion Antonescu, a dus la salvarea Patriei. În intervalul 16-22 decembrie 1989, continuitatea statală și integritatea teritorială au fost asigurate, în genere, de alți doi generali români, **Julian Vlad și Ștefan Gușă**, care au făcut diferența dintre repetarea dramei anului 1940 și continuitatea și integritatea statală după 22 decembrie 1989. La scurt timp după îndeplinirea misiunii, ca adevărați patrioți/naționaliști și truiditori pe altarul **României Eterne**, unul a trecut la cele veșnice, subit (?!), iar celălalt a intrat în *temnițele noii democrații* cu aportul larg al ingerințelor externe asumat imediat de troica „*Brucan-Iliescu-Militaru*“ și supușii lor docili (p. 294). Și ca generalii Gușă și Julian Vlad au fost și alți români care și-au slujit țara și neamul cu adevărat, tăcut și discret, dezonozați și umiliți, după 22 decembrie, de noii corifei ai democrației, în genere, de alt sânge. Să ne amintim, sumar, de cei patru ofițeri de securitate din garda personală a lui Nicolae Ceaușescu care se aflau în serviciul ordonat la acel moment, arestați, după 22 decembrie, bătuți, umiliți și judecați pentru vini inventate. Sau unii dintre profesorii din Facultatea de Istorie a Universității din București, acuzați de *naționalism*, nu de altceva, și care au avut de îndurat luni grele de umilințe, presiune psihică și agresivitate din partea unor colegi, studenți dar și a noilor *democrați de serviciu*.

Am ajuns la un punct fierbinte pe care d-l general Aurel Rogoian îl propune cititorului, și anume reîmpărțirea sferelor de influență după anul 1989 și recâștigarea unor teritorii și resurse naționale în folosul Occidentului (p. 482-483) și al Orientului, în contextul geo-politic de la cumpăna mileniilor. Aici este prezentată „*strategia globală a războiului secret dus împotriva socialismului*“ și implicit al României, o strategie care s-a construit cu mult timp înainte de 1989 în laboratoarele secrete ale Occidentului și Orientului. Nu intrăm în detalii pentru că veți avea plăcerea să descoperiți în lucrare toate aceste aspecte. În plus, față de ceea ce a afirmat domnul general la paginile menționate, precizăm că aceste obiective au fost priorități ale Occidentului încă de la începutul veacului al XIX-lea, iar ale Orientului, ale Rusiei țariste, încă din a doua

jumătate a veacului al XVIII-lea. Prezentarea pe patru puncte mari a acestor intenții, de către d-l general, realizate în final, după 1989, este un fapt mai mult decât elocvent în ceea ce au însemnat tendințele reale ale marilor puteri ale lumii la acel moment, dar și în perspectivă și care au rădăcini cu mult mai adânci, în ceea ce privește națiunea română și teritoriul ei. În veacul al XIX-lea, la început în Occident, a fost promovat un proiect politic denumit *Mitteleuropa* (Europa de Mijloc) conceput de profesorul german Georg Friedrich List (1789-1846), apoi preluat de Austria (imperiul habsburgic și din 1867 austro-ungar), prin politicienii ei. Proiectul viza exact ceea ce descrie domnul general Rogoian în paginile anterior menționate, un proiect care, după cum se poate observa, azi s-a împlinit, din păcate, și continuă pe aceeași linie. Proiectul a fost preluat și promovat cu vehemență de către deputatul austriac Karl von Bruck și profesorul german Lorenz von Stein la mijlocul veacului al XIX-lea, mai cu seamă în vremea războiului Crimeii. Pe scurt, *Țările Române să rămână piețe pentru mărfurile germane și surse de materii prime*. Austriei, în primul rând, dar și Prusiei, revenindu-le rolul de a *civiliza popoarele care trăiau în acea parte a Europei ... și de a atrage sute de milioane (de oameni, n.n), din Orient, dacă acest pământ minunat ar fi fost lucrat mai bine*. Iar acest Imperiu de mijloc va avea centrul de gravitate în Germania. Precizarea făcută de domnul general Rogoian la p. 425 este elocventă în ceea ce privește acest subiect, domnia sa afirmând că „*România este sub tutela economică germano-franceză și sub protectorat militar american*“. Bineînțeles, este vizat și contextul în care se va crea o federație a popoarelor europene, adică U.E., care este un proiect de Ev mediu, evoluat. Ceea ce s-a și întâmplat. Și poate nu vă veți mira când veți găsi în lucrare unele date despre O.M.V., societatea... „*austriacă*“. Și, ca lucrurile să rămână pe deplin lămurite, la întrebarea jurnalistului Dan Andronic „*de ce suntem noi mai apetisanți decât bulgarii sau sârbii*“, dar și decât ungurii (?), răspunsul d-lui general vine logic, firesc: „*Fiindcă noi am avut ce n-aveau ei*“ și nu doar atât. Cumpărăm sau nu carburant de la... O.M.V., azi? E doar un exemplu aparent minor, dar cu implicații economice și politice majore. Toate aceste bunuri pe care le-am avut și nu le mai avem, în bună măsură, după 1989, au fost gestionate și conservate sub Nicolae Ceaușescu *bunuri ale națiunii române și care trebuiau exploatare exclusiv în favoarea națiunii române*. Vă mai amintiți cum a fost disputată fabuloasa avere Gojdu, care aparține, prin testament, *tineretului ortodox român*, și cine s-a ocupat de această avere? Ce am avut și nu mai avem, prin aportul nemijlocit al politicienilor și funcționarilor corupți și vânzători propulsați *de uniisau cățărați* în diverse funcții importante, de decizie, protejați de procurorila fel de corupți, dar și incompetenți, pe care-i veți întâlni în cartea recenzată, cu nume sau fără nume, veți citi și constata dumneavoastră (p. 663, 664 etc.). Avea dreptate istoricul Mihai Pelin când scria că *România a fost și este condusă exclusiv de indolenți, cartofori și briganzi* (Mihai Pelin, *Marele Rapt regal*, p. 17) și trădători de neam, completăm noi, de natura lui Bastus, cozi de topor, personaje grotești care *se plimbă libere prin această țară*, unele chiar decorate cu distincții ale statului român.

Alte evenimente pe carele tratează cu profesionalism d-l general sunt cele legate de momentul 1989, pe care-l anticipaseră cu luni bune înainte cei din structurile informative ale statului român. Înființarea U.D.M.R., înainte de 22 decembrie 1989, este unul dintre aceste momente (și profesorul Petre Țurlea aduce date interesante

cu privire la U.D.M.R.). Reamintim, pentru cei ce au uitat sau nu știu, răul enorm pe care l-a făcut și-l face Statului Național Unitar Român și românilor această organizație profund antiromânească, dar atât de utilă perfizilor noștri politicieni, care-și întregesc majoritățile parlamentare cu U.D.M.R.-ul (?!) „Fuga“ Nadiei Comănești, relația *de prietenie* cu fosta Iugoslavie, care nu este nici pe departe ceea ce pare a fi sau ceea ce *știm* din auzite despre *bunul vecin, imparțial*; apoi rămânerea lui Nicolae Ceaușescu... singur în contextul anului 1989. După toată această descriere exhaustivă făcută de d-l general în lucrarea recenzată, mi-au venit în minte câteva titluri pe care le am în bibliotecă și pe care le revăd mereu și care confirmă multe din spusele d-lui general Rogoian: *O enigmă și un miracol istoric: poporul român*, a istoricului Gh. Brătianu; cele trei lucrări mari ale istoricului american Larry Watts dedicate cu real profesionalism istoriei României și una dintre povezile celebre ale lui Păunescu: *Bocet pentru ăl bătrân*. Câteva impresii notabile în lucrare sunt demne de luat în seamă cu privire la liderii croați ai fostei Iugoslavii față de România.

Una dintre *piesele grele* pe care le abordează d-l general în lucrare este Sorin Ovidiu Vântu, pe care-l prezintă în toată splendoarea sa la paginile 585-586 într-un dialog *celebru* cu un *celebru* „Victor“. Cine e acest „famos“ Victor, deduceți dumneavoastră, după ce veți citi. Și francmasoneria este în vizorul acestui interviu, iar detaliile sunt interesante, de finețe am putea spune și veți constata că avem dreptate (p. 591).

În ceea ce privește *povestea* cu ziaristii, veți descoperi și pe acest tărâm date foarte importante mai ales din vremea *celebrului* Băsescu, secundat, în unele situații, de Elena..., indispensabilă *doar* personajului în discuție.

Una dintre remarcile și sublinierile foarte importante, în opinia noastră, ale domnului general Rogoian, se referă la autoritatea statului român, la modul în care este condus și mai ales de cine este condus, fapt care conferă unui stat adjectivele de *slabsauputernic*. Dacă statul român a fost slab sau puternic, aici factorul politic este determinant pentru că „... *nu e vorba de statul slab. Aici e vorba de lipsa voinței politice și de complicitate...*“ (p. 665), iar faptele pot fi probateoricând, după cum veți citi și dvs. Și suntem de părere că factorul politic, așa cum se știe, de altfel, începând cu 22 decembrie 1989, n-a fost nici pe departe unul care a servit interesele statului român și națiunii române.

Înainte de a încheia, trebuie să mai amintim că la loc de *cinste*, pe lângă Iliescu, se află Constantinescu Emil și Băsescu Traian. Dacă pe Iliescu îl prezintă cu multele lui fațete, în ceea ce-l privește pe Constantinescu, pe lângă privatizările haotice, profund antinaționale și *celebrul* tratat cu Ucraina, iese în evidență incidentul deplasării la Lisabona, despre care veți citi, unde am surprins total serviciile secrete portugheze prin... prostie și etichete „*democratice*“. Cum, în ce fel și cine e vinovatul, veți vedea.

Băsescu este un alt personaj celebru care s-a evidențiat nu doar prin hăhăitul bine cunoscut, prin închiderea spitalelor și indemnările la cedarea suveranității naționale (!?), dând dovadă de un profund patriotism dedicat doar U.E., ci și prin *Afacerea Hayssam*, descrisă, atât cât este necesar, pentru a fi înțeleasă mai ales de cei care n-au tangență cu lumea serviciilor secrete.

Activitatea profesorului Aurel Rogojan, a profesionistului, la diverse nivele de comandă este și ea descrisă atât înainte de 1989, cât și după, iar acest aspect era imposibil de ocolit într-o lucrare nu doar istorică, ci mai ales memorialistică. Și aici, modul de prezentare a felului în care trebuie gestionată, învățată și aplicată în practică această meserie din cadrul serviciilor secrete, este dezvoltată foarte succint, dar rezultă cu prisosință că dintre cei ce au fost chemați, doar unii au fost cei care și-au însușit cu adevărat noțiunile și și-au servit cu adevărat Patria, Națiunea.

Stimați cititori și iubitori ai istoriei reale, vă recomandăm cu căldură să vă procurați această lucrare de un deosebit interes istoric (dar și celelalte ale generalului și profesorului Aurel Rogojan), o lucrare unicat în istoriografia română, o lucrare la care se simte că s-a lucrat mult și cu foarte multă atenție, un document foarte bun pentru cei pasionați și pentru cercetători îndeosebi.

Suntem datoridomnului general Aurel Rogojan să-i aducem sincere felicitări, pentru că le merită cu prisosință, atât pentru această lucrare de referință, cât și pentru precedentele cărți scrise de dânsul cu același curaj și profesionalism. Pentru mine, d-l general Aurel Rogojan este un român care și-a *Servit Patria* cu *gândul, cu fapta și condeiu*, iar pentru noi, cei de astăzi, care gândim și acționăm românește, este un exemplu de urmat, cum avem atâtea în istoria noastră fabuloasă și de neegalat. Patriotismul și dăruirea domniei sale sunt sentimente și atitudini din ce în ce mai rare în rândul noii generații și aceasta grație politicianilor noștri, unii dintre ei prezenți în lucrarea d-lui general Rogojan.

Felicitări din toată inima și jurnalistului Dan Andronic care a intrat cu mult curaj și pricepere în acest dialog/interviu cu un truditon pe Altarul Patriei, un *Părinte al Patriei*, aflat mulți ani la vârful ierarhiei Serviciilor Secrete românești într-o epocă marcată de multe lumini și umbre. Nu oricine poate purta o asemenea discuție cu d-l general Aurel Rogojan.

O felicitare aparte se cuvine să adresăm jurnalistului Ion Cristoiu pentru prefața lucrării, scrisă cu dibăcie, în stilul care l-a consacrat. Prefața propusă de d-l Ion Cristoiu reprezintă avangarda a ceea ce vine în următoarele 720 de pagini. Și a venit...caun tsunami: mult, de calitate, peste așteptări și încă mai era loc destul...

În final, felicităm editorul nu doar pentru curajul de a fi publicat lucrarea prezentată, dar și pentru condițiile grafice de excepție ale volumului.

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!

Să trăiți, domnule general Aurel Rogojan! Figura dvs., a domnului general Iulian Vlad și a domnului general Ștefan Gușă au fost așezate cu îndreptățire în *Panteonul de Aur al Națiunii Române* și s-au impregnat în ADN-ul nostru, al celor care iubim România, Națiunea română și Biserica ortodoxă strămoșească, necondiționat, cu frenezie, pentru că *noi suntem ai Țării și nu Țara a noastră*. Poate vor învăța și cei de sus, începând de la cel mai înalt fotoliu, și mai ales generațiile care vor veni după noi, cum trebuie slujită, apărată și predată mai departe România, românilor, și nu altora, întreagă, cât mai întreagă, independentă politic, economic și militar și cu toate bunurile ei.

Dumnezeu să vă aibă în paza Sa, domnule general Rogoian!

Amin!

Adrian Gh. Iscru